

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 57 PŽ-4088/2021-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Ružice Omazić, predsjednice vijeća, Mirte Matić, sutkinje izvjestiteljice i Božene Zajec, članice vijeća, u pravnoj stvari u pravnoj stvari tužitelja-protutuženika (dalje: tužitelj) ALTPRO d.o.o. za proizvodnju elektrotehničkih proizvoda i trgovinu, OIB 62534176727, Zagreb, Orahovac 4, kojeg zastupa punomoćnik Emil Havkić, odvjetnik iz Zagreba, Ružmarinka 31/II, protiv tuženika-protutužitelja (dalje: tuženik) MIKROPROJEKT d.o.o. za projektiranje i proizvodnju elektroničkih i računalnih sustava, OIB 10067934951, Zagreb, Aleja Blaža Jurišića 9, kojeg zastupa punomoćnik Branko Škarica, odvjetnik iz Zagreba, Đorđićeva 3b, radi isplate iznosa od 1.174.533,12 kn, i po protutužbi tuženika radi isplate iznosa od 167.224,00 kn odlučujući o tuženikovoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1579/2018 od 14. lipnja 2021., u sjednici vijeća održanoj 22. listopada 2021.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1579/2018 od 14. lipnja 2021. u točkama I., III. i IV. i točki II. izreke u dijelu kojom je naloženo tuženiku naknaditi tužitelju parnični trošak u iznosu od 226.570,21 kn.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1579/2018 od 14. lipnja 2021. u preostalom dijelu točke II. i sudi:

Odbija se tužiteljev zahtjev za naknadu troškova postupka u iznosu od 50.315,89 kn (pedesettisućatristopetnaest kuna i osamdesetdevet lipa) kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Trgovački sud u Zagrebu naložio je tuženiku platiti tužitelju iznos od 1.174.533,12 kn zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama (točka I. izreke) i nadoknaditi parnične troškove u iznosu od 276.888,10 kn (točka II. izreke), odbio protutužbeni zahtjev radi isplate iznosa od 167.224,00 kn (točka III. izreke) i odbio tuženikov zahtjev za naknadu parničnog troška u iznosu od 268.840, 63 kn, kao neosnovan (točka IV. izreke).

2. U obrazloženju presude sud navodi da su stranke 20. prosinca 2010. zaključile Ugovor o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 (dalje: Ugovor) na temelju kojeg je tuženik preuzeo obvezu razvoja mikroprocesorsku platformu APIS-RLC radi ugrađivanja u sustav željezničko cestovnog prijelaza RLC23, a tužitelj se obvezao platiti ugovorenu naknadu u iznosu od 75.300,00 EUR. Imajući u vidu uputu drugostupanjskog suda izraženu u rješenju PŽ-1594/2015 od 6. lipnja 2018. sud je na okolnost odlučnih činjenica, roka za ispunjenje Ugovora, naknadnim izmjenama Ugovora, visini ugovorene naknade te je li Ugovor raskinut odnosno jesu li uopće ispunjeni uvjeti za raskid Ugovora od strane tužitelja, sukladno odredbama čl. 598. i čl. 599. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) ocjenom izvedenih dokaza utvrdio da je tuženik postupio suprotno Ugovoru, nije se držao uvjeta iz Ugovora i nije radove na proizvodu obavio pravovremeno i kvalitetno. Sud je utvrdio da su stranke u više navrata mijenjale rokove ispunjenja ugovora, a krajnji rok za ispunjenje ugovora bio je 28 lipnja 2012., i ugovor je raskinut 10. srpnja 2012. Naknadne izmjene ugovora nisu bile uzrok tuženikovog kašnjenja u obavljanju ugovorene usluge. Stoga je sud primjenom čl. 368. st. 2. ZOO-a ocijenio da tužitelj ima pravo na povrat plaćenih iznosa jer tuženik nije ispunio ugovornu obvezu i predao proizvod tužitelju slijedom čega je prihvaćen tužbeni zahtjev. U odnosu na protutužbeni zahtjev sud je utvrdio da je tužitelj platio tuženiku i više od ugovorene naknade bez obzira na naknadne izmjene ugovora, što, uostalom proizlazi i iz nalaza i mišljenja vještaka elektrotehničke struke Igora Matulića. Sud je prihvatio nalaz i mišljenje vještaka iz kojeg proizlazi da proizvodi koje je tuženik isporučio tužitelju u određenim razdobljima proizvodnje koji su namijenjeni ugradnji u signalno- sigurnosni uređaj koji upravlja prometom nisu imali potvrdu o uspješno provedenom ispitivanju na pruži posljedično čemu oni nemaju nikakvu vrijednost za tužitelja. Zbog navedenog sud je utvrdio kako ne postoji opravdanost za fakturirane troškove od strane tuženika jer nije dokazao da je obavio ugovorne poslove prema čl. 590. ZOO-a. Zato je protutužbeni zahtjev odbijen. O troškovima postupka odlučeno je primjenom čl. 154. st. 1. i čl. 155. ZPP-a („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP).

3. Tuženik je podnio žalbu protiv točaka I. i II. izreke presude navodeći, u bitnome, da je ona zahvaćena bitnom povredom odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a jer ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama pri čemu sud u ponovljenom postupku nije postupio po uputi drugostupanjskog suda izraženoj u rješenju PŽ-1594/2015 od 6. lipnja 2018. Prvostupanjski sud nije pravilno utvrdio činjenice na okolnost roka za ispunjenje Ugovora, je li ugovor ispunjen u cijelosti, je li tuženik kasnio s ispunjenjem Ugovora, koliko su naknadno dostavljene specifikacije i zahtjevi od strane tužitelja izmijenili Ugovor te je li tuženiku sve plaćeno. Navodi da je došlo do ispunjenja uvjeta iz čl. 17. al. 6. Ugovora iz kojeg je razvidno da su stranke naknadno novelirale ranije sklopljeni Ugovor. Pravilnom ocjenom dokaza valjalo je utvrditi da je tuženik u cijelosti ispunio ugovor i isporučio tužitelju zadnje verzije softvera 3. siječnja 2012. Suprotno utvrđenju suda, tuženik je ispunio svoju obvezu na što upućuje činjenica da je 6. lipnja 2012. pušten u rad i stavljen u funkciju uređaj koji je bio predmet Ugovora. Uostalom, plaćanjem ugovorenih naknada tužitelj je potvrdio da nema primjedbi na rad tuženika. Detaljno obrazlaže razloge zbog kojih je

nalaz i mišljenje vještaka proturječan i neobrazložen, što nije otklonjeno ni usmenim saslušanjem vještaka jer on nije iznio jasne razloge na tuženikove primjedbe, slijedom čega je sud neosnovano odbio prijedlog za izvođenjem novog vještačenja. U odnosu na protutužbeni zahtjev navodi da je neosnovano odbijen jer je sud pogrešno utvrdio da tuženikove isporuke obračunate u tri računa nisu postojale ili nisu naručene. Traži naknadu troška žalbenog postupka u iznosu od 23.351,56 kn.

U odgovoru na žalbu tužitelj osporava sve žalbene navode.

5. Žalba nije osnovana, osim djelomično, u odnosu na odluku o troškovima postupka.

6. Presuda je ispitana na temelju odredbe čl. 365. st. 2. ZPP-a, u granicama žalbenih razloga, pazeći pritom po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Predmet spora je zahtjev tužitelja za isplatu iznosa od 1.174.533, 12 kn s osnove povrata plaćenih iznosa prema Ugovoru o razvoju mikroprocesorske platforme APIS-RLC i implementacije u sustav RLC23 sklopljenog 20. prosinca 2010. koji je raskinut zbog tuženikovog neispunjenja, sve prema čl. 368. st. 2. ZOO-a, dok je predmet protutužbenog zahtjeva za isplatom iznosa od 167.2324,00 kn s osnove naknade za isporučenu uslugu prema Ugovoru sukladno odredbi čl. 590. ZOO-a.

8. Iz spisa proizlazi da je prvostupanjski sud u ponovljenom postupku u cijelosti postupio prema uputama drugostupanjskog suda u rješenju poslovni broj PŽ- 1594/2015 od 6. lipnja 2018. te je na okolnost odlučnih činjenica za ocjenu osnovanosti tužbenog i protutužbenog zahtjeva, posebno u odnosu na utvrđenje roka za ispunjenje Ugovora, naknadne izmjene Ugovora, visinu ugovorene naknade te je li Ugovor raskinut odnosno jesu li uopće ispunjeni uvjeti za raskid Ugovora od strane tužitelja sukladno odredbama čl. 598. i čl. 599. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08; dalje: ZOO) i ocjenom izvedenih dokaza i izvođenjem dokaza vještačenjem po vještaku elektrotehničke struke iznio jasne i valjane razloge koji nisu proturječni izvedenim dokazima, slijedom čega presuda nije zahvaćana bitnom povredom odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

9. Prvostupanjski sud je pravilno utvrdio da je tuženik postupio suprotno sklopljenom Ugovoru, nije poštivao uvjete i rokove iz Ugovora i, u konačnici, nije ispunio svoje obveze iz Ugovora jer tužitelju nije predao ugovoreni gotov proizvod niti u naknadnom roku, zbog čega je tužitelj imao pravo raskinuti Ugovor i tražiti od tuženika povrat uplaćenih iznosa kao posljedicu raskida ugovora s osnove čl. 368. st. 2. ZOO-a.

10. Suprotno žalbenim navodima, tuženik nije djelomično ispunio ugovor jer poslovi obavljani do tada ne mogu se smatrati kao djelomično ispunjene ugovora u smislu odredbe čl. 169. ZOO-a upravo zbog specifičnosti same prirode obveze koja

a je prema svojoj naravi nedjeljiva činidba pa obavljene ranije razvojne faze softwarea koje nisu bile u skladu s tehničkim zahtjevima Ugovora i koje su se pokazale nefunkcionalne i neupotrebljive, ne predstavljaju djeljivu činidbu već nešto što se ne može dalje eksploatirati i nema nikakvu vrijednost za tužitelja jer ne sadrže identična kvalitativna svojstva finalnog proizvoda.

11. Neosnovan je žalbeni navod kojim žalitelj navodi da su naknadne nove specifikacije tužitelja uzrok njegovog zakašnjenja u ispunjenu obveza jer iz izvedenih dokaza proizlazi da je upravo tuženik sukladno čl. 2. i 3. st. 1. Ugovora bio u obvezi sam izraditi specifikacije projekta sukladno pravilima struke, što on nije učinio, već je umjesto njega te specifikacije izradio tužitelj. Upravo zbog tuženikovog neispunjenja preuzetih ugovornih obveza rok za ispunjenje je sporazumno više puta mijenjan te je krajnji rok za isporuku proizvoda utvrđen Zapisnikom od 14. veljače 2012. koji su potpisale obje stranke. Zbog navedenog neosnovan je i žalbeni navod da je sud propustio utvrditi rok za ispunjenje ugovora.

12. Tuženikov žalbeni navod da je ispunio svoje obveze iz Ugovora u cijelosti zbog činjenice što je 3. siječnja 2012. predao tuženiku izvorni kod za software i izvorne kodove dizajna hardwarea nije osnovan jer iz izvedenih dokaza proizlazi da tuženik nije nikada ispunio svoju obvezu iz čl. 12. st. 1. al. 2. Ugovora, prema kojem se tek nakon uspješnog testiranja proizvoda i potpisivanja izjave o prihvaćanju proizvoda može smatrati da je tuženikova obveza ispunjena. Neosnovano tuženik smatra da je njegova verzija softwarea od 3. siječnja 2012., ispunjenje ugovora jer ona ne predstavlja gotov funkcionalni proizvod, već se radi o međufaznoj predaji, a što je i vještak pravilno zaključio u svom nalazu i mišljenju. Upravo zbog toga što je ta verzija imala nedostatke tuženiku je dodijeljen novi rok za ispunjenje Ugovora koji je upravo određen u Zapisniku od 14. veljače 2012. u kojem su definirani i nedostaci i rok njihova otklanjanja, kao i isporuka ugovorenog proizvoda do 28. lipnja 2012. Stoga je neosnovan žalbeni navod da je ugovor ispunjen prije potpisivanja Zapisnika jer sadržaj tog Zapisnika upućuje upravo suprotno. S obzirom na to da tuženik nije ni u tom roku niti naknadno ispunio, Ugovor je raskinut 10. srpnja 2012.

13. Plaćanjem ugovorenih naknada tužitelj nije potvrdio da nema primjedbi na rad tuženika, kako to pogrešno tumači tuženik jer se ovdje radi o nedjeljivoj činidbi pa se ugovor ne može djelomično ispuniti kako je to ranije obrazloženo. Na tu okolnost je vještak u pisanim očitovanju na prigovore tuženika od 28. kolovoza 2019. jasno obrazložio da proizvodi isporučeni u nekoj fazi proizvodnje koji su isporučeni bez potrebne dokumentacije, i uspješnog provedenog ispitivanja na pruži nemaju nikakvu vrijednost za tužitelja.

14. Žalbenim navodima žalitelj ponavlja prigovore na nalaz i mišljenje vještaka na okolnost kojih je vještak iznio jasna i obrazložena pisana očitovanja posljedično čemu nije bilo zakonske osnove odrediti novo vještačenje samo zbog toga što utvrđenja vještaka nisu u korist tuženika. Stoga, nalaz i mišljenje vještaka ne sadrži proturječnosti i nedostatke na temelju kojih je sud pogrešno utvrdio činjenično stanje, što neosnovano tuženik navodi u žalbi.

15. Prvostupanjski sud je pravilnom primjenom čl. 368. st. 2. ZOO-a utvrdio da je osnovan tužbeni zahtjev za povrat plaćenih iznosa kao posljedica raskida ugovora posljedično čemu je neosnovan protutužbeni zahtjev za isplatom naknade za obavljenу uslugu prema čl. 590. ZOO-a jer se ona ne može ispuniti djelomično u smislu odredbe čl. 169. ZOO-a i nije obavljena sukladno ugovoru na način da je tužitelju isporučena ugovorena usluga.

16. Zato je, primjenom čl. 368. t. 1. ZPP-a, odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

17. U odnosu na odluku o troškovima postupka valja navesti da je ona u dijelu kojim je naloženo tuženiku nadoknaditi troškove parničnog postupka tužitelju u iznosu od 226.570,21 kn donesena pravilnom primjenom čl. 154. st. 1. ZPP-a i čl. 155. ZPP- u skladu s odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 148/09 i 142/12 i 53/19; dalje: OT).

18. Međutim, tužitelju su neosnovano priznati troškovi za sastav podnesaka od 4. studenoga 2013., 5. listopada 2018, i 30. studenoga 2018. prema Tbr. 8. toč. 1. od po 13. 417,57 kn, što iznosi 40.252,71 kn uvećano za dosuđeni PDV u iznosu od 10.063,18 kn ukupno iznosi 50.315,89 kn. Naime, ti podnesci nisu bili potrebni za vođenje ove parnice (čl. 155. st. 1. ZPP-a) jer iz sadržaja tih podneska proizlazi da se u njima iznose navodi i predlažu dokazi koje je tužitelj iznio na ročištima glavne rasprave za koje mu je priznat trošak zastupanja.

19. Stoga je na temelju odredbe čl. 368. st. 1. i čl. 373. t. 3. ZPP-a, valjalo djelomično potvrditi pobijanu presudu kao u točki I. ove presude i djelomično preinačiti pobijanu presudu kao u točki II. ove presude.

Zagreb, 22. listopada 2021.

Predsjednica vijeća
Ružica Omazić

Broj zapisa: **eb302-2aac6**

Kontrolni broj: **07410-ebbf8-d9d9e**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=RUŽICA OMAZIĆ, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.